

Jiří Munk S Manželkou Alenou, Malířem Zdeňkem Smetanou A Štaflíkem A Špagetkou

Tahle fotografie byla pořízena během autogramiády naší druhé knihy o Štaflíkovi a Špagetce v pražském knihkupectví Luxor na Václavském náměstí v roce 2005. Nalevo sedí člověk, bez nějž by Štaflík se Špagetkou nikdy nevypadali tak, jak vypadají, výtvarník Zdeněk Smetana se Špagetkou na klíně. Moje žena Alena Munková, rozená Synková, je uprostřed a já jsem vpravo se Štaflíkem.

V roce 1965 jsme s manželkou začali psát společně scénáře pro animované filmy. Začala manželka a já se brzy připojil, protože mě to začalo bavit. Večerníčky o dvou psech, Štaflíkovi a Špagetce se staly všeobecně populární.

V roce 1999 se na nás obrátilo nakladatelství Albatros s nápadem zpracovat Štaflíka a Špagetku v knižní podobě. Napsali jsme dvě knihy, první z nich byla rozebrána v počtu dvaceti tisíc výtisků a byla přeložena i do cizích jazyků. Druhá vyšla nedávno, takže na její hodnocení je ještě brzo. Jako večerníček se Štaflík a Špagetka natáčel od osmašedesátého roku. Původní název zněl „Psí život“ a z toho byl po ruské okupaci samozřejmě problém. Všiml si toho nějaký cenzor, takže jsme nakonec museli vymyslet nový název. Večerníček se prodal asi do čtyřiceti zemí. Díky tomu, že to byl film bez komentáře, odpadl problém s dabováním. Když jsme psali knížky, museli jsme proto spoustu věcí vymýšlet úplně znovu.

Vymysleli jsme si, že ti psi žijí v městečku, které se jmenuje Psinice. Váže se k tomu veselá příhoda. Některá paní z nakladatelství se totiž přihlásila, že Psinice u Jičína opravdu existují, že tam má chalupu. Říkali jsme si, že z toho musí být malér, protože jsme si z těch Psinic dělali v knížkách legraci. Nedávno jsme byli do Psinic pozváni a všechno bylo úplně naopak. Na tamějším fotbalovém hřišti se konala veliká slavnost, kde byli mažoretky, hasiči, obyvatelé vsi i starosta. Štaflík a

Špagetka tam byli jmenováni čestnými občany Psinic a my jsme ještě dlouho na hřišti pod stanem podepisovali naše knížky.

Další ze scénářů se už tak neproslavily. Byli to např. Edudant a Francimor podle K. Poláčka, Pučálkovic Amina podle knížky J. Plachty anebo Pozor, bonbón! o dvou bobrech, což byl pokus o večerníčkovskou detektivku a další.